

ELS CAÇADORS DE LLIBRES

Jennifer Chambliss Bertman

EL CODI INDESXIFRABLE

Estrella Polar

EL CODI INDESFIFRABLE

JENNIFER CHAMBLISS BERTMAN

Traducció d'Esther Roig

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Unbreakable Code*

© del text: Jennifer Chambliss Bertman, 2017

© de la traducció: Esther Roig, 2018

© d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2018

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-502-9

Dipòsit legal: B. 2.684-2018

Fotocomposició: Lozano Faisano, S.L.

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

El Fènix es va barrejar amb el grup de persones que esperaven l'autobús. Tenia un vas de paper a la mà enguantada i es va mirar el rellotge de polsera. Qualsevol que el veiés tot passant el consideraria una persona normal, sense res d'especial. Era com era i com havia sigut sempre. La gent el subestimava.

Era un error.

El 41 va girar la cantonada i va reduir la velocitat fins a parar davant de Washington Square. Abans de posar-se a la cua que s'estava formant per pujar a l'autobús, el Fènix es va atansar el got als llavis i va fingir fer un últim glop. Després va treure un embolcall de xiclet de la butxaca, el va llançar dins del vas i ho va deixar tot al banc del parc al costat d'una bossa verda amb cremallera.

Va ser l'últim de pujar a l'autobús. Va saltar els dos graons amb agilitat i va ensenyar l'abonament al conductor, que amb

prou feines el va mirar. Va enfilar el passadís passant pel costat de persones massa concentrades en els seus mòbils, llibres, diaris, tauletes, ritmes insistents que els bategaven a les orelles, per fixar-se en ell. La gent estava molt disposada a no fixar-se en res.

Va seure al fons, al costat de la finestra, per poder contemplar la llunyana badia mentre pujaven el pendent. Un blau fumat fosc havia tapat el cel i empès les brases moribundes del crepuscle rere l'horitzó. Alcatraz era un bony negre en l'aigua tremolosa.

Contemplant aquella vista, el Fènix pensava en les deixalles que havia deixat enrere. El vas de paper que havia contingut aigua, no cafè. El paper del xiclet, que no estava aixafat pla sinó que contenia un petit cub blanc platejat. Va pensar en l'aigua que xopava el tros de paper escolant-se a través de la capa cerosa fins a arribar al cub.

I llavors explotaria.

No seria sensacional com a les pel·lícules. Si més no, no ho hauria de ser. No podia ser responsable del que un altre hagués deixat. L'explosió faria soroll, un pet prou fort per sobresaltar les persones i els gossos que hi hagués a prop. El foc s'iniciaria a poc a poc. Les flames consumirien el got, després s'escamparien ràpidament cap a la bossa de cremallera del costat.

Un dia s'hauria de quedar i mirar. No ho havia fet mai. Però aquella nit no. Aquella nit feia tard a la presentació d'un llibre.

Capítol 2

—Que és per avui! —va cridar l'Emily al passadís buit.

Va picar a terra amb les botes i es va posar bé el pin dels Caçadors de Llibres al vestit. No era gaire de posar-se vestits, però aquella nit era una ocasió especial. La seva mare n'hi havia trobat un de punt amb caputxa, perquè no se'l sentís tan diferent dels texans i la dessuadora que portava habitualment, i les botes eren planes. Adients per pujar i baixar els carrers costeruts de San Francisco.

—Va! —va instar a la seva família absent.

La porta d'en Matthew es va obrir. Era un pis llarg i estret i només va haver de fer dos passos per travessar el passadís i arribar al costat d'ella al replà de l'escala interior. El seu germà gran duia texans i una samarreta dissenyada perquè semblés la part de davant d'un esmòquing. S'havia tenyit els cabells de negre i els portava pentinats en punta. L'Emily li va assenyalar el cap preguntant amb la mirada.

—El barret de copa alta d'ara.

A l'altre extrem del passadís, el seu pare va sortir de la seva habitació i va anar a la cuina, apujant-se un mitjó pel camí.

—M'he de posar corbata? —La seva veu va tombar la cantonada i va baixar pel passadís.

—El pare té corbates? —va preguntar en Matthew.

—Les guarda a la cuina? —va contestar l'Emily. Va recular cap a l'escala, acostant-se més a la porta de baix, com si així obligués els seus pares a afanyar-se. En James, el seu millor amic, que vivia a dalt, arribaria en qualsevol moment amb la seva família per anar junts caminant a la llibreria Hollister.

El pare de l'Emily va treure una capsa de cartró encara plena de coses, tot i que els Crane feia tres mesos que vivien a San Francisco. La va deixar al passadís i en va treure un escriptori, un llibre d'art sobre Diego Rivera i un bolic de roba, que, un cop desenrotllat, van resultar ser dues corbates. Es va situar al passadís, fora del petit lavabo, mirant-se al mirall i aguantant primer la corbata blava alçada i després la vermella.

—Estan una mica arrugades.

La mare de l'Emily va sortir de l'habitació, amb una faldilla llarga fins als turmells i la càmera penjant sobre el jersei, com si fos un collaret.

—Agafa una jaqueta, Matthew —va dir—. Quan tornem farà fred.

En Matthew va tornar a l'habitació, i va sonar el timbre. L'Emily va fer un gest d'exasperació amb les mans.

—Els Lee ja són aquí —va dir, fent un altre pas per l'escala cap a la porta del carrer—. Deixa't estar de corbates, pare. Estàs molt bé així.

La cara amoïnada del seu pare es va estovar amb un somriure.

—Gràcies, nena. —Va llançar les corbates en direcció a la capsa de cartró—. Doncs ja estic a punt.

En Matthew es va reunir amb la seva família quan el timbre sonava per segona vegada.

—Ja era hora —va dir l'Emily.

La seva mare va fer petar els dits.

—La bateria de la càmera. L'he deixat carregant-se. —Se'n va anar corrent pel passadís.

L'Emily va sospirar.

Els Crane i els Lee van baixar el turó en processó. L'àvia d'en James al capdavant, una força menuda que caminava gronxant els braços, trepitjant els arbres de Nadal amb les fulles marronoses abandonats a la vorera esperant ser recollits. L'Emily, en James i en Matthew la seguien. Quan van passar per sota un fanal, el «barret de copa alta» va projectar una ombra que el va fer semblar un Frankenstein. Les mares eren les següents, xerrant animadament sobre la millor manera de fotografiar el menjar. La mare d'en James tenia un negoci de menjar xinès a domicili amb l'àvia, i la mare de l'Emily era

dissenyadora gràfica i fotògrafa en les hores lliures. El pare d'en James, que l'Emily només havia vist una vegada, i el seu tancaven la marxa.

La nit es va tancar sobre la ciutat mentre caminaven, però al seu barri no semblava que es fes fosc mai. Quan l'Emily vivia a Nou Mèxic, el cel nocturn era absolutament negre i com més el miraves més estrelles hi apareixien, com si una mà invisible perforés forats nous perquè la llum s'hi pogués filtrar. A San Francisco, les finestres brillaven amb un to càlid groguenc als habitatges de tres i quatre pisos que s'alineaven als carrers, il·luminant-los el camí, juntament amb els fanals i els fars dels cotxes. Les estrelles, quan les veies, eren de més a més.

Les dues famílies van trencar cap al carrer Polk, i el rebombori a la panxa de l'Emily es va incrementar. No sabia si era de nervis o d'emoció. Anaven a una festa de presentació d'un llibre que havia organitzat Bayside Press per celebrar que l'Emily, en James i en Matthew havien trobat —o caldria dir rescatat— un manuscrit d'Edgar Allan Poe desconegut fins feia dos mesos. Els feien un homenatge a tots tres.

En la claror dels restaurants i els aparadors, l'Emily va notar brillantor als cabells d'en James.

—L'Steve porta purpurina? —va preguntar l'Emily.

Steve era com en James anomenava el seu remolí, un floc de cabells amb idees pròpies. Normalment l'Steve es trobava en posició de «Tatxan!» al capdamunt del cap d'en James, i la brillantor li esqueia proud.

—També volia anar mudat —va contestar en James.

En Matthew va assentir comprensivament.

El grup va arribar a la Hollister. Normalment la visió a través del gran aparador era d'una llibreria acollidora i tranquil·la, però per a aquell acte s'havien enretirat les prestatgeries i l'espai obert estava ple de gent. L'Emily es va imaginar tots aquells caps girant-se per mirar-la quan travessés la porta, i el vestit se li va encongir set talles. Hauria de dir alguna cosa davant de tota aquella gent?

L'àvia d'en James va obrir la porta. Les converses van apagar les campanetes que normalment dringaven. La majoria de la gent que hi havia a la llibreria era gran, de la mena insulsa habitual, i per això els disfressats d'Edgar Allan Poe destacaven més amb els seus vestits antiquats, les bufandes al coll i els bigotets. Un home portava un corb de mentida a l'espatlla, i un altre —amb els dits embenats i tacats de sang— portava una gàbia d'ocell amb un corb de debò a dins, en honor d'un dels poemes més famosos de Poe.

També hi havia canalla, alguns nens molt petits a coll dels pares o agafats de la mà. Els més grans resolien enigmes en una taula o es gravaven tatuatges provisionals d'escarabats d'or en una altra. En Matthew va saludar amb el cap un grup d'adolescents que s'estaven a prop del menjar i les begudes i va travessar la sala per anar amb els seus amics.

L'Emily va donar una ullada als convidats i va notar que hi havia una cosa que els unia: el petit pin d'or dels Caçadors de Llibres. El mateix pin que duia ella cada dia. Caçadors de Llibres era un joc per trobar llibres al qual ella havia jugat els últims anys. La gent amagava llibres usats en llocs públics i

publicava pistes a la xarxa sobre com trobar-los. El pin no formava part realment del joc; només era un record que la gent es posava de vegades, com un símbol secret per reconèixer els altres jugadors sense haver-ho de preguntar. L'Emily no havia vist mai tants pins tan a la vista alhora. La llüïssor de l'or l'hauria d'haver relaxat, saber-se envoltada de fans dels Caçadors de Llibres com ella, però de fet no reconeixia ningú. Seria molt diferent si les persones es poguessin posar el seu avatar dels Caçadors de Llibres.

L'Emily va estirar el coll, intentant localitzar el senyor Griswold, el creador de Caçadors de Llibres i l'editor del nou llibre de Poe. Era alt i tenia el costum de vestir-se amb els colors borgonya i blau platejat de Bayside Press, cosa que el feia destacar a tot arreu. La noia va veure un llampec d'aquests colors i es va pensar que l'havia trobat, però només era en Jack, l'ajudant del senyor Griswold, que enraonava amb algú a l'altra punta de la sala.

Una mica al marge de la festa, va veure un home amb una gran càmera de vídeo a la mà, i una dona amb un vestit pantaló de gala que feia una ganyota, que l'Emily només podia descriure com gimnàstica facial petonera. Aquella dona tenia un micròfon al costat. A l'Emily se li va encongir la panxa pensant que aquell parell podien ser d'un dels mitjans de comunicació que en Hollister havia dit que serien a la festa.

On era en Hollister? A la fi l'Emily li va veure l'esquena a l'altra punta de la sala plena de gom a gom. Parlava amb algú amb tant d'entusiasme que la cua de tirabuixons es gronxava sobre la seva jaqueta d'esport. Algú li va tocar l'espatlla i

va assenyalar cap a l'Emily i en James. En Hollister es va girar i se li va il·luminar la cara amb un somriure. Va obrir els braços com si els enviés una abraçada.

—Els nens del moment! —va cridar.

Les veus a la sala es van apagar. Tal com s'havia imaginat l'Emily, totes les cares es van girar a mirar-los. Se li van escalfar les galtes davant de l'admiració col·lectiva. Es va tocar el pin dels Caçadors de Llibres. En James va aixecar una mà en una salutació indecisa. En Matthew va tornar amb ells, aixecant el puny tancat cap a la gent. Quan en Hollister va arribar al seu costat, va agafar l'Emily, en James i en Matthew en una gran abraçada de grup.

—Esteu emocionats? —va preguntar.

«Escagarrinats», va pensar ella, però a en Hollister li va fer que sí amb el cap.

—Ja ha arribat el senyor Griswold?

La cara d'en Hollister va canviar d'expressió —preocupació o culpa?— i va brandar el cap.

—No ha pogut venir. Sé que li hauria agradat ser-hi. En Jack el substituirà com a mestre de cerimònies.

En Hollister es va girar per saludar els pares dels nois i en James va mirar l'Emily amb una cella alçada. En Hollister i el senyor Griswold havien sigut amics íntims feia temps, però havien renyit. Quan havien sabut que el senyor Griswold faria una festa per presentar el nou llibre de Poe a la llibreria d'en Hollister, l'Emily i en James hi havien volgut veure que els dos vells amics havien fet les paus. Però si el senyor Griswold no hi era, potser volia dir que no ho havien fet.

—Ensenya'ns els llibres, Hollister —va dir el pare de l'Emily—. Els orgullosos pares en volem uns quants exemplars.

—Ah, sí? —va preguntar l'Emily.

Per culpa dels continus trasllats de la seva família en el passat, els seus pares no posseïen gaires coses materials, tampoc llibres, per molt que els agradés llegir.

—Per això existeix la biblioteca! —deia sempre el seu pare.

Durant gairebé tota la vida de l'Emily els seus pares havien estat dedicats a complir el seu somni de viure a tots els estats del país. Fins feia poc l'Emily no els havia convençut perquè es quedessin indefinidament a San Francisco, en lloc de començar a buscar on anirien a continuació. Així que era un gest petit, però significatiu, que el seu pare volgués comprar un altre exemplar del nou llibre de Poe.

—Diré a en Charlie que us en porti uns quants —va dir en Hollister.

—Qui és en Charlie? —va preguntar en James.

—Encara no l'heu conegut? —En Hollister va donar una ullada a la sala, com si volgués localitzar aquella persona—. Fa unes quantes setmanes que el tinc. Un empleat nou. L'he vist arribar fa poc, o sigui que sé que hi és... —En Hollister va brandar el cap—. Què hi farem! Aniré a buscar uns quants llibres.

Mentre en Hollister s'allunyava, en Jack va sortir d'entre un trio d'Edgar Allan Poes. L'armilla borgonya i blau platejat i el fons de Poes el feien semblar el cantant d'una banda molt estrafolària. Va assenyalar amb un gest la coberta am-

pliada d'*Els assassinats de la catedral* que estava penjada sobre el taulell.

—Aquest llibre no existiria sense aquests nanos... Espero que en siguin conscients —va dir en Jack a les famílies de l'Emily i en James.

El senyor Lee va posar les mans a les espatlles d'en James.

—Ja m'hauria agradat tenir tanta sort quan era petit. Tampoc hauria tingut temps de sortir a buscar una cosa així... la meva mare em mantenia ocupat fent coses serioses.

L'Emily va mirar el senyor Lee amb curiositat. La seva cara expressava orgull, però les seves paraules sonaven a retret. No era la sort el que havia guiat l'Emily i en James al manuscrit inèdit de Poe.

En James va notar l'expressió de l'Emily i va alçar les espatlles com dient «Els grans..., què hi farem?».

—Va, som-hi. —En Jack es va fregar les mans—. Aquesta gent es mor de ganes de saber més coses de les vostres aventures i de coneixe-us.

L'Emily i en Jack es van acostar més entre ells, però el germà de l'Emily es va posar més dret, a punt per complir amb la tasca. En Matthew sempre estava a punt per entretenir possibles fans.

En Jack va pujar a una tarima de la part de davant de la llibreria que normalment servia de base per a l'aparador, però aquella nit era un petit escenari. Al costat hi tenia un cavallet amb una pantalla blanca. Va picar el micròfon, que va grinyolar, i va començar a parlar.

—Hola a tothom!

L'entusiasme d'en Jack —i la seva constitució alta i esvelta—, a l'Emily li va fer pensar en un senyor Griswold més jove. Va sentir una fiblada de decepció que li va fer oblidar els nervis un moment. Li hauria fet molta il·lusió veure'l aquella nit, només havia vist una vegada el seu ídol.

—Benvinguts a la magnífica llibreria d'en Hollister! —va dir en Jack—. Gràcies per acollir-nos, Hollister!

El públic va aplaudir i cridar, i en Hollister va saludar a tots amb cordialitat.

—Si bé el senyor Griswold no ha pogut venir, sí que ha volgut ser-hi. Així que, sense més preàmbuls...

En Jack va assenyalar la pantalla que tenia al costat, i en Hollister va apagar els llums de la llibreria. La pantalla es va il·luminar, i es va veure la cara d'en Griswold. Es va acostar més i més a la càmera que el filmava fins que les ulleres sense muntura, el nas bulbós i el bigoti ben espès van omplir del tot la pantalla. Aleshores es va tirar enrere i va somriure.

—Salutacions, caçadors! —va dir el senyor Griswold, i tot-hom es va posar a cridar.